HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

6 noiembrie 2008 *

În cauza C-381/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Conseil d'État (Franța), prin decizia din 4 iunie 2007, primită de Curte la 8 august 2007, în procedura

Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS

împotriva

Ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul C. W. A. Timmermans, președinte de cameră, domnii J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris (raportor) și L. Bay Larsen, judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: domnul B. Fülöp, administrator,

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 iunie 2008,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS, de domnul P. Jeanson, vicepreședinte al acestei asociații;

— pentru guvernul francez, de domnul G. de Bergues și de doamna A.-L. During, în calitate de agenți;

— pentru guvernul italian, de domnul I. M. Braguglia, în calitate de agent, asistat de domnul P. Gentili, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul olandez, de domnul M. de Grave, în calitate de agent;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de doamna S. Pardo Quintillán și de domnul J.-B. Laignelot, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 6 din Directiva 2006/11/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 februarie 2006 privind poluarea cauzată de anumite substanțe periculoase deversate în mediul acvatic al Comunității (JO L 64, p. 52, Ediție specială, 15/vol. 15, p. 244).

2 Această cerere a fost formulată de Conseil d'État (Consiliul de Stat) în cadrul acțiunii pentru abuz de putere introduse de Association nationale pour la protection des eaux et rivières (Asociația Națională pentru Protecția Apelor și a Râurilor) – TOS – având ca obiect anularea, printre altele, a Decretului nr. 2006-881 din 17 iulie 2006 de modificare a Decretului nr. 93-743 din 29 martie 1993 privind nomenclatorul operațiunilor supuse autorizării sau declarării în temeiul articolului 10 din Legea nr. 92-3 din 3 ianuarie 1992 privind apele și a Decretului nr. 94-354 din 29 aprilie 1994 privind zonele de repartiție a apelor (JORF din 18 iulie 2006, p. 10786), precum și anularea Decretului nr. 2006-942 din 27 iulie 2006 de modificare a nomenclatorului instalațiilor clasate (JORF din 29 iulie 2006, p. 11336).

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

3 Directiva 2006/11, care, conform articolului 1 litera (a) se aplică în special apelor interioare de suprafață, și anume, potrivit articolului 2 litera (a), „[tuturor] ape[lor] de suprafață dulci, statice sau curgătoare, situate pe teritoriul unuia sau al mai multor state membre", prevede în considerentele (6)-(8) următoarele:

„(6) Pentru a asigura o protecție efectivă a mediului acvatic al Comunității, este necesar să se stabilească o primă listă, numită lista I, a anumitor substanțe selectate mai ales pe baza toxicității, persistenței și bioacumulării acestora, cu excepția acelora care nu sunt dăunătoare biologic sau care sunt repede convertite în substanțe care nu sunt dăunătoare biologic, și o a doua listă, numită lista II, care să conțină substanțe care au un efect nociv asupra mediului acvatic,

care poate fi, cu toate acestea, limitat la o anumită zonă și care depinde de caracteristicile și amplasamentul apei în care sunt deversate respectivele substanțe. Orice deversare a respectivelor substanțe ar trebui să fie supusă unei autorizări prealabile, care să specifice standardele de emisie.

(7) Poluarea prin deversarea diferitelor substanțe periculoase din cadrul listei I trebuie eliminată […]

(8) Este necesar să se reducă poluarea apei cauzată de substanțele din lista II. În acest scop, statele membre ar trebui să instituie programe care să încorporeze standardele de calitate a mediului pentru apă, elaborate în conformitate cu directivele Consiliului, în cazul în care există. Standardele pentru emisii care se aplică la respectivele substanțe ar trebui calculate în funcție de aceste standarde de calitate a mediului."

4 Articolul 3 din Directiva 2006/11 prevede:

„Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a elimina, din apele menționate la articolul 1, poluarea cu substanțele periculoase din familiile și grupele de substanțe din lista I din anexa I, denumite în continuare «substanțe din lista I», și pentru a reduce poluarea apelor menționate cu substanțele periculoase din familiile și grupele de substanțe din lista II din anexa I, denumite în continuare «substanțe din lista II», în conformitate cu prezenta directivă."

5 Potrivit articolului 6 din Directiva 2006/11, al cărei text este identic cu cel al articolului 7 din Directiva 76/464/CEE a Consiliului din 4 mai 1976 privind poluarea cauzată de anumite substanțe periculoase evacuate în mediul acvatic al Comunității (JO L 129, p. 23), care a fost abrogată prin Directiva 2006/11:

„(1) Pentru a reduce poluarea apelor prevăzute la articolul 1 cu substanțele din lista II, statele membre instituie programe în a căror punere în aplicare aplică, în special, metodele prevăzute la alineatele (2) și (3).

(2) Toate deversările în apele prevăzute la articolul 1 care pot conține oricare dintre substanțele din lista II au nevoie de autorizație prealabilă din partea autorității competente din statul membru în cauză, în care să fie stabilite standardele de emisii. Respectivele standarde se bazează pe standardele de calitate a mediului, care se stabilesc în conformitate cu alineatul (3).

(3) Programele prevăzute la alineatul (1) includ standardele de calitate a mediului pentru apă; acestea se stabilesc în conformitate cu directivele Consiliului, în cazul în care există.

[…]”

6 Lista II de familii și de grupe de substanțe care figurează în anexa I la Directiva 2006/11, avută în vedere la articolele 3 și 6 din această directivă, menționează la punctul 8 substanțele care au efect advers asupra balanței de oxigen, în special amoniacul și nitriții.

7 Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 6, p. 193, denumită în continuare „Directiva-cadru în domeniul apei"), anterioară Directivei 2006/11, dar ale cărei dispoziții vor înlocui dispozițiile acestei din urmă directive începând cu 22 decembrie 2013, conform articolului 22 alineatul (2) din Directiva-cadru în domeniul apei, prevede la articolul 11 următoarele:

„(1) Pentru fiecare district hidrografic sau pentru acea parte a unui district hidrografic internațional situat pe teritoriul său, fiecare stat membru asigură întocmirea unui program de măsuri care să țină seama de rezultatele analizelor prevăzute la articolul 5, în vederea realizării obiectivelor stabilite la articolul 4. […]

(2) Fiecare program de măsuri include «măsurile de bază» indicate la alineatul (3) și, dacă este necesar, «măsuri suplimentare».

(3) «Măsurile de bază» constituie cerințele minime care trebuie respectate și includ:

[…]

(g) pentru evacuările din surse punctiforme care pot cauza poluare, este necesară o reglementare prealabilă, cum ar fi interzicerea introducerii poluanților în apă sau o autorizație prealabilă ori o înregistrare pe baza unor norme generale obligatorii, care definesc controalele de emisie pentru poluanții respectivi, inclusiv controalele efectuate în conformitate cu articolele 10 și 16. […]

[…]”

8 Articolul 22 alineatul (3) litera (b) din Directiva-cadru în domeniul apei conține următoarea dispoziție tranzitorie:

„în sensul articolului 7 din Directiva 76/464/CEE, statele membre pot aplica principiile prevăzute de prezenta directivă pentru identificarea problemelor de poluare și a substanțelor care le determină, stabilirea standardelor de calitate și adoptarea măsurilor.”

Reglementarea națională

9 Sub titlul „Apele și mediile acvatice”, dispozițiile Codului mediului referitoare la autorizarea sau la declararea instalațiilor, a structurilor, a lucrărilor și a activităților au ca obiect, potrivit articolului L. 211-1 din acesta, să permită o gestiune echilibrată și durabilă a resursei de apă urmărind să asigure, printre altele, protecția apelor și lupta împotriva oricărei poluări. Articolul L. 211-2 din Codul mediului prevede în special că normele generale privind păstrarea calității și repartizarea apelor de suprafață sunt stabilite prin decret în Conseil d’État. Potrivit acestui articol, respectivele norme generale stabilesc în special standardele de calitate și măsurile necesare restabilirii și păstrării acestei calități, condițiile în care pot fi interzise sau reglementate deversările, scurgerile, descărcările, depozitările directe ori indirecte de materie și, în general, orice fapt susceptibil să altereze calitatea apelor și a mediului acvatic, precum și condițiile în care pot fi prevăzute măsurile necesare pentru păstrarea acestei calități. În completarea acestor norme generale, se stabilesc, tot prin decret în Conseil d’État, prevederi naționale sau specifice anumitor părți din teritoriu, în temeiul articolului L. 211-3 din codul menționat.

10 Articolul L. 214-1 din Codul mediului prevede:

„Sunt supuse dispozițiilor articolelor L. 214-2-L. 214-6 instalațiile care nu figurează în nomenclatorul instalațiilor clasate, structurile, lucrările și activitățile realizate în alte scopuri decât cele casnice de către orice persoană fizică sau juridică, publică sau privată, și care antrenează […] deversări, scurgeri, descărcări sau depozitări directe ori indirecte, repetate ori ocazionale, chiar nepoluante."

11 Potrivit articolului L. 214-2 primul paragraf din Codul mediului:

„Instalațiile, structurile, lucrările și activitățile prevăzute la articolul L. 214-1 sunt definite într-un nomenclator, stabilit prin decret în Conseil d'État după avizul din partea Comité national de l'eau (Comitetul Național în Domeniul Apei) și supuse autorizării sau declarării în funcție de pericolele pe care le prezintă și de gravitatea efectelor acestora asupra resursei de apă și asupra ecosistemelor acvatice, ținând seama în special de existența unor zone și a unor perimetre instituite pentru protecția apei și a mediilor acvatice."

12 Articolul L. 214-3 din Codul mediului prevede:

„I. Sunt supuse autorizării din partea autorității administrative instalațiile, structurile, lucrările și activitățile susceptibile de a prezenta pericole pentru sănătatea și pentru siguranța publică, de a dăuna curgerii libere a apelor, de a reduce resursa de apă, de a crește semnificativ riscul de inundații, de a afecta în mod grav calitatea sau diversitatea mediului acvatic, în special populațiile piscicole.

[…]

II. Sunt supuse declarării instalațiile, structurile, lucrările și activitățile care, fără să fie de natură să prezinte astfel de pericole, trebuie totuși să respecte prevederile emise în temeiul articolelor L. 211-2 și L. 211-3.

Într-un termen stabilit prin decret în Conseil d'État, autoritatea administrativă se poate opune operațiunii avute în vedere dacă rezultă că aceasta este incompatibilă cu dispozițiile schemei directoare privind amenajarea și gestionarea apelor sau ale schemei privind amenajarea și gestionarea apelor ori aduce atingere intereselor menționate la articolul L. 211-1 într-o asemenea măsură încât nicio prevedere nu ar permite remedierea acestei situații. Lucrările nu pot începe înainte de expirarea acestui termen.

Dacă respectarea intereselor menționate la articolul L. 211-1 nu este asigurată prin executarea dispozițiilor emise în aplicarea articolelor L. 211-2 și L. 211-3, autoritatea administrativă poate, în orice moment, să impună prin ordin orice prevedere specifică necesară.

[…]"

13 Articolele R. 214-32-R. 214-40 din Codul mediului cuprind dispozițiile aplicabile operațiunilor supuse declarării. Declarația trebuie adresată, în temeiul articolului R. 214-32, prefectului departamentului sau al departamentelor avute în vedere, care, în 15 zile de la primirea declarației, trimite declarantului, în temeiul articolului R. 214-33 din același cod, în cazul în care declarația este incompletă, o confirmare de primire care indică înscrisurile sau informațiile care lipsesc sau, în cazul în care declarația este completă, o recipisă a declarației care indică fie data la care, în lipsa unei opoziții, s-ar putea desfășura operațiunea avută în vedere, fie lipsa unei opoziții, care permite

desfășurarea imediată a acestei operațiuni. Aceeași dispoziție prevede că această recipisă este însoțită, dacă este cazul, de o copie a prevederilor generale aplicabile. Termenul acordat prefectului pentru a-i permite să se opună unei operațiuni supuse declarării este stabilit prin articolul R. 214-35 din codul menționat la două luni de la primirea unei declarații complete.

14 Instalațiile, structurile, lucrările sau activitățile avute în vedere trebuie, potrivit articolului R. 214-38 din Codul mediului, să fie implantate, realizate și exploatate conform dosarului de declarare și, eventual, conform prevederilor specifice menționate la articolele R. 214-35 și R. 214-39 din acest cod. Acest ultim articol prevede că modificarea prevederilor aplicabile unei instalații poate fi solicitată de către declarant prefectului, care statuează prin ordin, și că aceasta poate fi, de asemenea, impusă de către prefect în temeiul articolului L. 214-33 II al treilea paragraf din codul menționat. În plus, articolul R. 214-40 din același cod prevede că orice modificare adusă de către declarant proiectului astfel cum a fost declarat, de natură să antreneze o modificare importantă a elementelor dosarului de declarare inițială, trebuie, anterior efectuării sale, adusă la cunoștința prefectului, care poate solicita o nouă declarație, supusă acelorași formalități precum declarația inițială.

15 Decretul nr. 2006-881, a cărui anulare este solicitată în cauza principală, a revizuit nomenclatorul avut în vedere la articolul L. 214-2 alineatul 1 din Codul mediului, care figurează în anexa la articolul R. 214-1 din acest cod, sub titlul „Nomenclator al operațiunilor supuse autorizării sau declarării în temeiul articolelor L. 214-1-L. 214-3 din Codul mediului". Potrivit rubricii 3.2.7.0 din acest nomenclator, astfel cum a fost modificat, fermele piscicole de apă dulce (denumite în continuare „ferme piscicole") sunt supuse, din acel moment, în temeiul controlului apei, procedurii de declarare, în condițiile în care anterior erau supuse autorizării sau declarării după cum generau un studiu sau un aviz de impact.

16 Pe de altă parte, în temeiul articolului L. 511-1 din Codul mediului, sunt supuse dispozițiilor acestui cod referitoare la instalațiile clasate pentru protecția mediului instalațiile care pot prezenta pericole sau inconveniente în special pentru sănătatea, pentru siguranța și pentru salubritatea publică, pentru agricultură, precum și pentru protejarea naturii și a mediului. Aceste instalații sunt, în aplicarea articolului L. 511-2 din același cod, definite în nomenclatorul instalațiilor clasate care le supune autorizării prefectului sau declarării în funcție de gravitatea pericolelor sau a inconvenientelor pe care le poate prezenta exploatarea acestora.

17 Decretul nr. 2006-942, a cărui anulare se solicită de asemenea în acțiunea principală, a modificat acest nomenclator. Rezultă că fermele piscicole nu mai sunt supuse autorizării, în temeiul controlului stabilimentelor clasate pentru protecția mediului, decât în cazul în care capacitatea anuală de producție a acestora depășește 20 t.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

18 Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS susține, în sprijinul acțiunilor sale în anularea Decretelor nr. 2006-881 și nr. 2006-942 în fața Conseil d'État, că respectivele decrete încalcă dispozițiile articolului 6 din Directiva 2006/11.

19 După ce a evidențiat că deversările generate de fermele piscicole conțin amoniac și nitriți, substanțe care fac parte din lista II, și că articolul 6 din Directiva 2006/11 supune deversările susceptibile să conțină astfel de substanțe unei autorizări prealabile care stabilește standardele de emisie, instanța de trimitere constată, în decizia adoptată, că fermele piscicole, cu excepția celor a căror capacitate de producție anuală depășește

20 t, care sunt supuse autorizării în temeiul legislației privind instalațiile clasate pentru protecția mediului, sunt supuse, ca atare, numai unui regim de declarare.

20 Cu toate acestea, instanța de trimitere arată că acest regim se întemeiază, având în vedere caracterul considerat slab poluant al instalațiilor de piscicultură, pe un obiectiv de simplificare a procedurilor administrative și de mai bună alocare a mijloacelor de control. Aceasta arată că prefectul are, în cadrul acestui regim, dreptul de a se opune lucrărilor, care nu pot începe înainte de împlinirea unui termen de două luni, și, în cazul în care nu formulează o opoziție, poate emite prevederi tehnice care să permită protejarea intereselor menționate la articolul L. 211-1 din Codul mediului, în special prin stabilirea unor valori limită ale emisiilor de produse poluante. Instanța de trimitere apreciază că, în aceste condiții, întrebarea dacă articolul 6 din Directiva 2006/11 poate fi interpretat în sensul că permite statelor membre să instituie un astfel de regim ridică o dificultate semnificativă.

21 Astfel, Conseil d'État a hotărât să suspende judecarea cauzei cu privire la capetele de cerere ale acțiunii în anulare îndreptate împotriva Decretului nr. 2006-881, în măsura în care, în temeiul acestuia, fermele piscicole sunt supuse unui regim de declarare în temeiul controlului apei, precum și cu privire la acțiunea în anulare a Decretului nr. 2006/942 și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 6 din Directiva 2006/11 […] poate fi interpretat în sensul că permite statelor membre ca, după adoptarea, în temeiul acestui articol, a unor programe de reducere a poluării apelor care cuprind standarde de calitate a mediului, să instituie, pentru anumite instalații considerate slab poluante, un regim de declarare însoțit de o înștiințare cu privire la aceste standarde și de un drept al autorității administrative de a se opune deschiderii exploatației sau de a impune valori limită de deversare caracteristice instalației respective [?]"

Cu privire la întrebarea preliminară

22 Pentru a răspunde la întrebarea adresată, trebuie să se arate, în primul rând, că Directiva 2006/11 nu urmărește să supună deschiderea exploatațiilor susceptibile să deverseze substanțe periculoase în mediul acvatic unui regim special, de autorizare sau de declarare, în funcție de caracteristicile exploatațiilor menționate. Directiva urmărește, în schimb, astfel cum rezultă în special din considerentele (6)-(8), precum și din articolul 3, să elimine poluarea apelor care intră în domeniul său de aplicare cu substanțe din lista I și să reducă poluarea acelorași ape cauzată de substanțe care fac parte din lista II, precum amoniacul și nitriții. Directiva 2006/11 nu are, așadar, drept obiectiv obligarea statelor membre să adopte măsuri aplicabile în mod special anumitor exploatații sau instalații ca atare, ci le impune să adopte măsurile adecvate pentru eliminarea sau pentru reducerea poluării apelor cauzate de deversările susceptibile să conțină substanțe periculoase, în funcție de natura acestora din urmă.

23 Astfel, în vederea reducerii poluării apelor cu substanțe care fac parte din lista II, articolul 6 din Directiva 2006/11 prevede în special că statele membre instituie programe care includ standarde de calitate a mediului pentru apă, stabilite în conformitate cu directivele Consiliului în cazul în care acestea există. Pentru executarea acestor programe, articolul 6 menționat prevede la alineatul (2) că orice deversare efectuată în apele prevăzute la articolul 1 din aceeași directivă și care poate conține oricare dintre aceste substanțe este supusă unei autorizări prealabile din partea autorității competente din statul membru în cauză, în care să fie stabilite standardele de emisii, calculate în funcție de standardele de calitate a mediului.

24 Trebuie subliniat, în al doilea rând, că Directiva 2006/11 nu prevede nicio excepție de la regula menționată la articolul 6 alineatul (2). Astfel, pentru motivele expuse la punctul 22 din prezenta hotărâre, această dispoziție nu distinge după caracteristicile instalațiilor din care emană deversările și în special după cum aceste instalații sunt considerate foarte poluante sau slab poluante. Directiva nu distinge nici în funcție de

importanța deversărilor. Prin urmare, un regim de declarare precum cel descris în întrebarea adresată de instanța de trimitere nu ar putea fi considerat permis de articolul 6 din Directiva 2006/11 decât dacă prin acesta s-ar impune autorității administrative competente să adopte, în toate cazurile de deversare, o decizie care ar putea fi considerată ca având valoarea unei autorizații prealabile în sensul acestui articol.

25 Or, pe lângă faptul că trebuie să fie prealabilă oricărei deversări susceptibile să conțină una dintre substanțele care fac parte din lista II, autorizația prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2006/11 trebuie să stabilească standardele de emisie, care se calculează în funcție de standardele de calitate a mediului stabilite într-un program instituit de statul membru potrivit alineatelor (1) și (3) ale aceluiași articol. De altfel, Curtea a statuat în repetate rânduri că din articolul 7 alineatul (2) din Directiva 76/464, al cărei mod de redactare este identic cu cel al articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2006/11, reiese că autorizațiile trebuie să conțină standarde de emisie aplicabile deversărilor individuale autorizate și calculate în funcție de obiectivele de calitate stabilite în prealabil într-un program în sensul alineatului (1) al articolului 7 menționat, destinat să protejeze apele stătătoare și cursurile de apă în cauză (a se vedea în special Hotărârea din 2 iunie 2005, Comisia/Irlanda, C-282/02, Rec., p. I-4653, punctul 68 și jurisprudența citată). Curtea a precizat de asemenea, în legătură cu același articol 7 alineatul (2), că standardele de emisie stabilite în cadrul autorizațiilor prealabile trebuie calculate în funcție de obiectivele de calitate determinate într-un astfel de program, pe baza examinării apelor afectate (a se vedea Hotărârea din 25 mai 2000, Comisia/Grecia, C-384/97, Rec., p. I-3823, punctul 41).

26 Rezultă că o autorizație prealabilă în sensul articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2006/11 presupune o examinare de la caz la caz a tuturor cererilor introduse în acest scop și nu poate fi tacită (a se vedea, în ceea ce privește în special articolul 7 din Directiva 76/464, Hotărârea din 14 iunie 2001, Comisia/Belgia, C-230/00, Rec., p. I-4591, punctul 16).

27 Într-adevăr, pe de o parte, o examinare prealabilă și specifică a fiecărei deversări avute în vedere, susceptibilă să conțină substanțe care fac parte din lista II, este necesară pentru punerea în aplicare a unor programe de reducere a poluării apelor, adoptate de statele membre conform articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2006/11, potrivit căruia supunerea oricărei deversări de această natură unei autorizări prealabile reprezintă unul dintre mijloacele de executare a acestor programe. O astfel de examinare este deopotrivă necesară pentru a stabili în fiecare caz de deversare autorizată standardele de emisie determinate în funcție de standardele de calitate a mediului cuprinse în aceste programe și care urmăresc să reducă deversările ce conțin una sau mai multe substanțe care fac parte din lista II. Această examinare impune în plus o apreciere a stării concrete a apelor afectate, care trebuie luată în considerare pentru stabilirea standardelor de emisie. Pe de altă parte, o autorizație tacită nu poate fi compatibilă cu cerința stabilirii, în cadrul autorizației prealabile, a unor standarde de emisie determinate în funcție de modalitățile descrise mai sus.

28 Având în vedere aceste considerații, un regim de declarare, precum cel în cauză în acțiunea principală, însoțit de o înștiințare cu privire la standardele de calitate a mediului cuprinse în programele de reducere a poluării apelor și de un drept al autorității administrative de a se opune deschiderii exploatației sau de a impune valori limită de deversare caracteristice instalației în cauză, nu poate respecta cerințele susmenționate ale articolului 6 din Directiva 2006/11, din moment ce nu garantează că toate deversările susceptibile să conțină o substanță din lista II dau naștere în prealabil unei examinări specifice care conduce la stabilirea unor standarde de emisie care le sunt caracteristice, stabilite în funcție de standardele de calitate a mediului aplicabile și de starea concretă a apelor afectate. Un astfel de regim nu impune, așadar, autorității administrative competente să adopte o decizie care poate fi considerată ca având valoarea unei autorizații prealabile în sensul articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2006/11.

29 În plus, nici existența unor reguli generale de păstrare a calității apelor de suprafață și a unor prevederi naționale sau specifice anumitor părți ale teritoriului precum cele prevăzute la articolele L. 211-2 și L. 211-3 din Codul mediului și precum prevederile aplicabile fermelor piscicole, stabilite printr-un ordin adoptat, potrivit indicațiilor furnizate în ședință, la 1 aprilie 2008, chiar însoțite de sancțiuni, nici comunicarea către declarant a unei copii a prevederilor generale aplicabile precum cea impusă prin

articolul R. 214-33 din același cod nu pot suplini lipsa stabilirii unor standarde de emisie aplicabile deversărilor individuale, determinate în funcție de standardele de calitate a mediului stabilite și de starea concretă a apelor afectate.

30 În consecință, contrar celor afirmate de guvernul francez, un regim de declarare precum cel în cauză în acțiunea principală nu este însoțit de dispoziții care să îl poată asimila, în practică, unui regim de autorizare simplificat ce respectă cerințele stabilite la articolul 6 din Directiva 2006/11.

31 Din toate considerațiile precedente rezultă că, spre deosebire de susținerile guvernelor francez, italian și olandez în cadrul observațiilor scrise sau orale ale acestora, un regim de declarare însoțit de un drept de opoziție, chiar dacă se întemeiază pe un obiectiv de simplificare a procedurilor administrative și de mai bună alocare a mijloacelor de control, precum cel în cauză în acțiunea principală, nu poate fi considerat echivalent unui regim de autorizare prealabilă prevăzut la articolul 6 din Directiva 2006/11.

32 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul prezentat de guvernul olandez în ședință și susținut deopotrivă de guvernul francez, întemeiat pe Directiva-cadru în domeniul apei.

33 Cu siguranță, statele membre pot deja, în temeiul dispoziției tranzitorii de la articolul 22 alineatul (3) litera (b) din Directiva-cadru în domeniul apei, să aplice în scopul articolului 6 din Directiva 2006/11, „principiile prevăzute de [Directiva-cadru în domeniul apei] pentru identificarea problemelor de poluare și a substanțelor care le determină, stabilirea standardelor de calitate și adoptarea măsurilor". Îndeosebi, astfel cum a amintit Comisia Comunităților Europene în ședință, articolul 11 alineatul (3) litera (g) din Directiva-cadru în domeniul apei permite, pentru deversările din surse punctuale care pot cauza poluare, adoptarea în special a unui regim de înregistrare și nu impune, așadar, în mod necesar un regim de autorizare prealabil.

34 Cu toate acestea, acest regim de înregistrare nu poate fi conceput, chiar cu titlu tranzitoriu, decât în cadrul punerii în aplicare a Directivei-cadru în domeniul apei. Or, regimul de înregistrare menționat nu poate fi aplicat independent de alte măsuri prevăzute de această directivă – a căror existență în contextul cauzei principale nu reiese nici din decizia de trimitere, nici din observațiile prezentate de guvernul francez – și presupune în special, astfel cum reiese din articolul 11 din aceeași directivă, identificarea prealabilă a districtelor hidrografice, realizarea pentru fiecare dintre ele a unor analize și întocmirea unui program de măsuri care să țină seama de rezultatele acestor analize, precum și definiția controalelor de emisii pentru poluanții avuți în vedere.

35 Ca urmare a considerațiilor de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 6 din Directiva 2006/11 nu poate fi interpretat în sensul că permite statelor membre ca, după adoptarea, în temeiul acestui articol, a unor programe de reducere a poluării apelor care cuprind standarde de calitate a mediului, să instituie, pentru anumite instalații considerate slab poluante, un regim de declarare însoțit de o înștiințare cu privire la aceste norme și de un drept al autorității administrative de a se opune deschiderii exploatației sau de a impune valori limită de deversare caracteristice instalației respective.

Cu privire la cheltuielile de judecată

36 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 6 din Directiva 2006/11/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 februarie 2006 privind poluarea cauzată de anumite substanțe periculoase deversate în mediul acvatic al Comunității nu poate fi interpretat în sensul că permite statelor membre ca, după adoptarea, în temeiul acestui articol, a unor programe de reducere a poluării apelor care cuprind standarde de calitate a mediului, să instituie, pentru anumite instalații considerate slab poluante, un regim de declarare însoțit de o înștiințare privind aceste norme și de un drept al autorității administrative de a se opune deschiderii exploatației sau de a impune valori limită de deversare caracteristice instalației respective.

Semnături